

A szekrényben megbúvó szörnyek meglehetősen bosszantották.

Bosszantotok, gondolta Olga. – Igenis bosszantotok! – kiáltotta, majd egy laza mozdulattal a hamut a gondosan odakészített kistányérba pöccintette.

82 Plótár Noémi

OLGA

Elmentek a picsába!

Tette még hozzá gondolatban, majd a cigit akkurátusan elnyomta, felállt, és kiment a teraszra. Ahol is átadta magát a hús nyári szellő simogatásának, felmászott a korlátra, és ugrott.

A szörnyek az idő tájt bukkantak fel, mikor az anyja öngyilkos lett. Egyszerűen fogott egy kést, a nagy kenyérvágót, és szinte elfűrészelte vele a nyakát. A konyhában, egy vasárnap délután. A nagy családi ebéddel járó edényhalmazt még elmosogatta – a rádiót is hallgatta közben, mint mindig –, majd fogta a kést. Amit előtte persze gondosan eltörölgetett. Olga apja hallotta meg a csörömpölést, mert mikor a felesége a saját véréből fuldokolva elesett, leverte a nászajándékba kapott kristályvázát az asztról. Olga az apja üvöltésére rohant be, majd hívta a mentőket. Míg rájuk várakozott, fülében az apja végeérhetetlen üvöltésével, azon gondolkodott, hogy vajon az anyja még élt, míg elvágott torokkal futkosott a konyhában, vagy már meghalt, de még nem tudott róla, mint a csirkék, amiket kislányként látott a nagymamája udvarában.

A szerencsétlen eset után az apját beutalták *rehabilitálni*. Az orvosa úgy vélte, a kezelés feltétlenül szükséges, hiszen az öregén oly' mértékű súlyos depresszió lett úrrá, hogy képtelen volt ellátni magát. Valamint képtelen volt megmaradni abban a lakásban. Így hát, míg az apját kezelték a pszichiátrián, Olga felmondta az albérletét és beköltözött a lakásba. A konyhát persze alaposan kitakarította.

A szörnyek az idő tájt bukkantak fel. A nappaliban, a hatalmas koloniál szekrényben. Olga először meglepődött, talán kicsit el is szörnyedt, ám ezt senkinek sem vallotta volna be. Majd inkább bosszantani kezdte a dolog. Próbálta kihessegetni a betolakodókat, de minden kísérlete kudarcot vallott. A szörnyek nem mozdultak. És azon kívül, hogy néha vihogtak, nem csináltak semmi szörnyűségeset.

Olga, jól nevelt lányhoz illően intézte a temetést, intézte az apja ügyeit, látogatta őt a kórházban. Konzultált az orvosokkal, dolgozott a bankban, péntekenként pedig bulizni járt a barátnőivel. Éjjelente meg hallgatta a vihogást.

Egyszer ráförmedt az apjára, hogy ha ennyire szerette az anyját, akkor miért nem halt utána, abban a nagy depressziójában?! Az öreg nem válaszolt,

csak bámult maga elé réveteg tekintettel. Már megint le van szedálva, mormolta Olga, majd pusztit nyomott a ráncos arcra és kilibegett a kórteremből. Nem látta az öreg szemekből kibuggyanó könnyeket.

Ahogy arról sem volt fogalma, az anyja miért tette, amit tett.

83

Egy nap úgy döntött, egyszerűen kisöpri a szörnyeket a szekrényből. Mire nagy nehezen összeszedte őket a piros vileda lapátra, kezdhette előlről, mert a kis dögök egyszerűen fogták magukat és szétporladtak, majd újra összeálltak a szekrény mélyén, mint egy kupac újszülött kismacska.

Olga tehetetlen dühében széttörte a térdén a lapátot.

Másnap a szemben lakó két egyetemista fiúval levitette a nagy dög szekrényt a ház elé. Majd gyors egymásutánban lefeküdt mindkettőjükkel és egész éjjel füves cigit pöfékeltek meztelenül a teraszon.

Az apja eközben szottyosra nyálazta a kispárnáját a négyes számú kórteremben.

Hogy, hogy nem, a szekrény két nap múlva ugyanolyan peckesen állt a régi helyén, a nappaliban, ahogy annak előtte.

Olga jobb keze a kilincsen, ballal még igazított egyet a szoknyáján. Mielőtt belépett volna az ajtón, már tudta, hogy miért hívatta az igazgató, noha az apját már hetek óta nem látogatta. Lenyomta a kilincset és belépett az ajtón. Ugyanaz a kellemetlen szag fogadta, mint mikor először járt itt. Túlon túl erős arcszesz és a keményített orvosi köpenyből áradó öblítő émelyítő együttese. Meg még valami mélyről jövő, azonosíthatatlan szag. Talán az örültek szaga, gondolta Olga és majdnem felvihogott.

– Á, Olga kisasszony, kérem fáradjon beljebb! Foglaljon helyet!

– az igazgató szélesmozdulattal a hatalmas, öblös fotelok felé mutatott, amik felettébb kényelmetlennek tűntek. Olga szinte behelhuppant az egyikbe, és egyenes háttal próbált lavírozni a fekete csónakban. Az igazgató is leült, de mielőtt a kezében lévő tollat kattogtatni kezdte volna, még végigmérte a lány tornacipőbe bújtatott vékony bokáját. Alig láthatóan megnyalta a szája szélét.

– Amint azzal bizonyára Ön is tisztában van, kedves kisasszony, hogy az édesapja állapotában az elmúlt hónapokban rohamos javulást véltünk felfedezni... hogy mondja? Hogy régen járt nála? ... persze, persze, a sok munka... értem én. Nos, bizonyára örömmel fogadja a nagyszerű hírt, hogy az édesapját gyógyultnak nyilvánítottam, és elhagyhatja intézményünket. Mivel bevonulása óta Ön a törvényes képviselője, itt vannak a nyomtatványok, ide meg ide kérném az aláírását.

Olga, mint egy sellő, ült a hajó orrán, és a tollkattogtatás viharában annyit hallott az egészből, hogy az öreget kiengedik. Most azonnal. Tátogni kezdett. Az igazgató egy hirtelen mozdulattal félresöpörte a papírokat.

84 - Hacsak! Hacsak nem érzi úgy kedves kisasszony, hogy az édesanyja tragikus balesete és az édesapja sajnálatos betegsége miatt átélt trauma, urambocsá' bűntudat miatt jelen állapotában képtelen ellátni az édesapját, bár hiszen, mint az előbb említettem, édesapja visszatérhet a mindennapi életbe, így igazán nem áll módunkban itt tartani... hacsak...

Olga egész este egyik cigit szívta a másik után. Vékony selyem köntösét fázósan húzta össze magán. A szemben lakó fiúk délután meglátogatták, de maga sem értette, hogy miért nincs kedve a szokásos hancúrhoz. Némi lagymatag kísérletezés után egyszerűen kidobta őket a lakásból. Azóta ücsörgött az asztal mellett és egyik cigit szívta a másik után. Még mindig a tarkójában érezte az igazgató kéjsóvár malacszemét.

Ahogy Olga nagy puffanással földet ért, a szekrényben megbúvó szörnyek összenéztek. Megvonták a vállukat és abbahagyták a vihogást.

